

Druhý list Božímu lidu.

/V odpověď na pozvání mladých Asiaticů, někteří z nás, z různých kontinentů, jsme přišli s nimi prožít řadu týdnů v Kalkutě - Indii - a do Chittagong - Bangladéš.

V Kalkutě jako v Chittagongu bydlíme ve velmi chudé čtvrti. Naše dny jsou plné četných setkání se sousedy, u nich nebo u nás. Jsme ohromeni jejich schopností sdílnosti a vřelostí jejich přijetí. Zkoušíme naslouchat jejich touhám a konfrontujeme je s intuicemi shromážděnými při koncilu mladých v těchto posledních dvou letech v mnoha zemích světa.

Zde má modlitba, úvaha, přijetí jako stále pozadí charakteristický hluk takové čtvrti. Až do pozdní noci soupeří transistory s vytížením psů. Děti jsou neustále uprostřed nás od časného rána se svým smíchem, hrami a někdy i se svými skrytými dramaty. Jedí s námi, připojují se k naší modlitbě. Ty největší mající na starosti novorozenata, přicházejí i s nimi.

Každého rána pracujeme s mnoha ostatními v domech umírajících, v domech pro opuštěné děti, v barácích městské periferie /"sluma"/. Odpoledne věnujeme úvahám nad listem Božímu lidu.

Od svého počátku byl koncil mladých poznamenán Asiaticy. Spolu s určitým počtem vybraných z těch, kteří přišli z několika zemí Asie, sepsali jsme následující list. Je prodloužením prvního listu Božímu lidu, který jsme napsali v Taizé v srpnu 1974 a budeme po nich následovat později jiné listy, napsané jinde v takových podmínkách, jako jsou tyto. He, druhý dopis Božímu lidu./

Kalkuta, Chittagong 1.12.
1976.

V Asii jsme byli utvrzeni v jistotě, že rány, které drásají lidstvo, mohou být uzdraveny. Chtěli bychom jedním rázem předat toto přesvědčení těm, kteří se domnívají, že ve

svém angažování se pro sličitění světa vyčerpali všechny prostředky nadarmo.

Přišli jsme sem nosice v sobě přítomnost t. l. ika žen a mužů, kteří počítají upachtěnost a bezmocnost: jedni se oddávají strátě odvahy, nebo resignaci, druzí sahají po soufalém násilí.

My odjíždíme poté, co jsme odkryli v srdci hluboké bídy překvapující vitalitu lidu a setkali se se svědky jiné budoucnosti pro všechny.

Pro podporu této budoucnosti Boží lid má možnost, která je mu zcela zvláštní; rozšířený po celé zemi může vytvořit v lidské rodině parabolu dělby. Tato parabola bude mít v sobě dosti síly, aby se rozšířila až tak, aby zachvátila i nejnehybnější struktury a vytvořila v lidské rodině společenství. Abys vtáhl Boží lid do tohoto radikalismu Evangelia, ty, který čteš tento list, ať jsi mladý nebo starší, neváhej a učiň ze svého vlastního života parabolu dělby tím, že vykonáš konkrétní činy, ať to stojí, co chce.

Na této cestě jdou před tebou v Asii ve velké množství zvláště chudí.

Realizovat s druhými parabolu dělby, týká se nejprve hmotných statků. Začíná přeměnou tvého způsobu života.

Již ve IV. století milánský biskup Ambrož se zabýval pohledem na křesťany, kteří hromadili statky. Psal jim: "Ženě byla stvořena, aby byla společnou pro všechny. Přirozenost nezná bohatá, plodí jen chudá. Nedáváš ze svého, co dáváš chudému, je to část jeho, kterou mu nahražuješ, neboť to, co si přisvojuješ sám, je obecným dobrem daným k užívání všech."

Abys přetvořil svůj život, nikdo po tobě ne žádá puritánskou strohost, bez krásy a bez radosti.

Rozděl se o všechno co máš, najdeš v tom svobodu.

Klad odpor konzumnosti: Množit nákupy, stává se spleť. Akumulace zásob pro tebe a pro tvé dět: je počátkem nespravedlnosti.

Dělna předpokládá vztah rovného k rovnému, který nikdy nevytváří závislost. To platí mezi jednotlivci jako mezi státy.

Není možné změnit životní úroveň v jednom dnu. Proto žádáme naléhavě rodiny, křesťanská společenství, představené církvi, aby vytvořili sedmiletý plán, který by jim umožnil etapově vzdát se všeho toho, co není naprosto nezbytné, počínajíc výlohami prestiže. A kterak při tom přejít mlčení skandál prestižních výloh, které vynakládají státy!

Jedním z předmětů koncilu mladých bude na příště přispívat k přípravě těchto sedmiletých plánů, rozličných podle okolností a zemí. Aby je vypracovali v dialogu s mnohými, půjdou mladí od nynějška dva a dva navštěvovat rodiny a společenství. Pokud jde o mladé, kteří budou pověřeni návštěvami zodpovědných činitelů církvi, budou mít nejprve přípravnou dobu a nato dostanou přesné posláni ať už z Taisé, neb z Kalkuty.

Dělna přinese sebou i úpravu tvého vlastního příbytku. Učiň se svého příbytku místo trvalého přijetí, dům pokoje a odpuštění.

Zjednoduš své bydlení, ale nevyšáduj přesto stejně od starších osob, je jejich byt je plný vzpomínek. . . Ve vysokém věku vystávají vnuknutí Boží, která vedou nejraději vpřed. Máš sousedy na jedné chodbě, sousedy ve čtvrti. Věnuj čas na vytvoření svazků s nimi. Setkáš se s velikou samotou, často. Zjistíš také, že hranice nespravedlnosti neleží jen mezi kontinenty, ale několik stovek metrů od tvého domova.

Zvi ke svému stolu. Slavnostní ovesduší tu zasáhá spíše v prostotě, než v přemíře jídel.

Jako konkrétní gesto solidarity někteří nezvážají a změni bydliště i čtvrtě, aby šli bydlet doprostřed společnosti zapomínaných, starců, cizinců, vystěhovalců. . . Vzpomeň si, že v každém velkém městě na světě koexistují více méně pásma chudoby s pásma, která oplývají bohatstvím!

Parabola dělby se aplikuje ještě v práci. Nasad všechny své síly, abys dosáhl pro všechny rovnosti mezd a také pracovních podmínek, hodných lidské osoby,

Když kariéra, rávalita, honba za vyšším platem, konzumní požadavky jsou tvým nejvyšším pracovním zájmem, jsi zcela blízko k vykořisťování druhých, nebo budeš vykořisťován sám.

Pracuj, abys získal, co je nezbytné, nikdy pro hromadění.

Dělba se vztahuje na celou lidskou rodinu. Společný boj za rozdělení statků země je nezbytný. Znovurozdělení bohatství nevynucuje jen, že průmyslové země dají svůj přebytek. Struktury, které udržují mezinárodní nespravedlnost, musí být za každou cenu změněny. Jde tu o skutečnou potřebu všech lidí až do posledního z posledních a ne o uspokojení potřeb člověka západního stylu /L'homme occidentalisé/ .

Je jen jediná lidská rodina. Žádný národ, nikdo z ní není vyloučen. Jak tedy tolerovat to, že členové lidské rodiny jsou obětmi rasismu, věznění z politických důvodů, vydávání násilí. Kruté mučení řadí dnes ve více než polovině zemích. V té době se umenšují lidské svobody a přímo zcela mizí.

K uzdravení tolika ran lidské rodiny jsme vždy voláni k práci na různých rovinách současně. Přijal, že k dosažení téhož cíle

druzí volí cestu odlišnou od tvojí. Jedni se žhavou zarputilostí se snaží změnit strukturu společnosti v dlouhodobém politickém boji. Druzí se angažují v bezprostřední a přímé akci solidárnosti s obětmi společnosti.

Kde čerpat energie lásky, abychom se odvážili přijmout tolik rizika až do posledního dechu?

Ten, který nezná lidskou lásku a nepřináší ji, může pochopit boj za člověka a život společenství v Bohu?

Modlitba je pro tebe pramenem lásky. Obraz Boha v člověku je palčivou ranou lásky. V nekonečné vděčnosti spouštěj sebe - tělo i ducha. Každý den vyhledej si několik slov Písma, ab ses postavil tváří k někomu jinému, než jsi ty, k Zartvychvstalému. Nech v tichu v sobě zrodit se živoucím Kristovu slovu, abys ho hned uváděl v praxi.

K modlitbě s Božím lidem uprav kostel své čtvrti v příjemný a rodinný, jako ortodoxní kostely, které se nikdy neuzavřely do strohosti lavic a židlí. Ostatně od XVI. století slovo pozvolna zaplavilo kostely tak, že modlitba Božího lidu riskuje být spíše rozumovým prohledem než vyzařujícím společenstvím.

Vě chvíli, kdy opouštíme Kalkutu a Chittagong, chtěli bychom napsat plamenými písmeny, co jsme odhalili v těchto posledních letech ve světě: K bolestnému nářku tolika lidských bytostí se mísí jiná melodie, zpěv naděje. Tento zpěv jsme jasně slyšeli v Asii. Tato melodie, ještě hluchá a skrytá, je zpěvem společenství příslibeného celé lidské rodině: A právě tady je Boží lid nenahraditelný.

Když Boží lid hledá, jak být přítomný v situacích současného světa, nepřekvapuje,

že bývá otřásán a uchvacován jednou krizí za druhou. Přesto však počátky a probuzení lze vidět všude v těle Kristově, v jeho církvi. A i ty jsi součástí jeho růstu.

Jestliže církev opouští všechno, co pro ni není naprosto podstatné, jestliže se snaží o to, být jen služebnicí společenství a dělby v lidstvu, bude mít tedy účast na léčení ran lidské rodiny. Otřese strukturami nespravedlnosti, bude s to přemoci vlny pesimismu a vtáhnout nás s aktuální krize důvěry v člověka. Parabolou dělby bude církev rozpadávající se lidské rodině setbou, která srodí zcela jiný kolektivní růst. Církev bude nositelkou naděje, která nemá konce.